

Pavel Chodúr

DOBRODRUŽSTVO NA OSTROVE KORYTNAČIEK

Ilustrovala Klaudia Zorgovská

štonožka

DOBRODRUŽSTVO
NA OSTROVE
KORYTNAČIEK

Venujem dedkovi Milošovi a babke Darke.

P. CH.

Pavel Chodúr

DOBRODRUŽSTVO NA OSTROVE KORYTNAČIEK

Ilustrovala Klaudia Zorgovská

štonožka

Copyright © 2021 by Pavel Chodúr
Illustrations © 2021 by Klaudia Zorgovská
Design © 2021 by Tomáš Vicen
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.
Všetky práva sú vyhradené.

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Obsah

Podmorskí výskumníci	7
Ostrov korytnáčiek	13
Sľub	22
Nosál v nebezpečenstve	29
Správa o Tajomnom ostrove	42
Búrka	54
Putovanie oceánom	69
Hektor a kosatky	86
Záchrana Ostrova korytnáčiek	99

Podmorskí výskumníci

Oceán sa tiahol do diaľky. Silný vietor vytváral na hladine nerovnomerné vlnky.

Pán Čajka takéto počasie miloval. So široko rozťahnutými krídlami brázdil oblohu bez jediného mráčika, usmieval sa a s privretými očami sa približoval k svojmu cieľu. Tým bola Zátoka veľrýb.

Pán Čajka bol poštár a dobrodruh. Už keď sa vyľahol, jeho mama mu hovorila:

„Neposednejšieho operenca ako si ty, som ešte nikdy nevidela.“

A bola to pravda. Pán Čajka sa totiž nesprával tak, ako by sa na vtáka jeho vzhľadu patrilo. Zbožňoval príbehy o cestovaní. A vždy, keď okolo leteli albatrosy, fregatky alebo kormorány,

vypálil zo svojho hniezda, aby si vypočul zážitky z ich ciest. Keď vyrástol, zamestnal sa na pošte. Bola to jedna z najčastejších prác, ktoré čajky po celom svete vykonávajú. Nezostal však za priehradkou na skalných previsoch ani v opustených budovách v prímorských mestečkách. Radšej sa pripojil k pelikánom a albatrosom na ich morských cestách za dobrodružstvom. Chcel totiž vidieť svet.

Oceán bol obrovským miestom a dostať sa z jedného konca zemegule na druhý zabralo hromadu času. No pánu Čajkovi to neprekážalo. Vďaka svojej práci mal možnosť vidieť všetky krásy Atlantického oceána. Dlhoročné skúsenosti s lietaním mu poskytli dosť príležitostí, aby vedel v Tichom oceáne kľučkovať a vyhnúť sa aj tým najstrašnejším búrkam. Keď sa skončila sezóna dažďov, užíval si slnko v Indickom oceáne a oddychoval na krásnych plážach so svojou rodinkou. No a v krajných prípadoch, keď bolo treba doručiť dôležitú správu, zaletel aj do Severného ľadového oceána, kde mu často od mrazu omrzali pierka. Keďže pochodil všetky miesta, kde tiekla voda, skôr či neskôr sa musel stretnúť aj s podmorskými výskumníkmi. Obývali všetky známe oceány a moria, dávali pozor na ich obyvateľov a chránili ich pred všetkým, čo by ich mohlo ohroziť. Možnosť nosiť poštu a tak im pomáhať si pokladal za veľkú česť, akej sa dostalo len malej hŕstke poštárov. Pán Čajka sa mohol pýšiť, že bol jedným z nich.

Zátoka veľrýb sa nachádzala v Indickom oceáne pri jednom opustenom ostrove. Chodievali si tam odpočinúť modré veľryby. Boli to najväčšie zvieratá v oceáne a zároveň vážení výskumníci, ktorým všetci vzdávali náležitú úctu. Predmetom ich bádateľského záujmu bol najjužnejší svetadiel Zeme Antarktída. Vždy po dvoch mesiacoch výskumníckej práce v Antarktíde sa vybrali do zátoky, kde bolo príjemne teplo a mohli ich tu zastihnúť poštári. Týmto spôsobom si všetci výskumníci posielali správy a navzájom sa ubezpečovali, že s oceánom je všetko v poriadku.

V Zátoke veľrýb práve spal hlavný vedec skupiny Sebastián. Chrápal a celému okoliu dával najavo, že si nepraje, aby ho niekto vyrušoval. Ostatní členovia jeho výskumného tímu zatiaľ plávali obďaleč a snažili sa čo najlepšie využiť svoj voľný čas. Kým znova vyplávajú do Antarktídy, ubehne celý mesiac.

„Som neuveriteľne hladná,“ povzdychla si jedna z veľrýb.

„Taký húf krilu by mi spravil obrovskú radosť,“ zasnívala sa druhá.

